

ÜVEGLEGENDA.

Sem sívatagban, sem őserdőben nem lakott,
emberi örömek alá máglyákat nem rakott,
ruhája rendes volt s nem csupa folt
— és mégis, mégis, mégis remete volt.

Haját megfésülte, fehéreneműt váltott,
kalapjához tűzött jószagú virágot,
nem hervasztá orcáját, mint az őszi hold
— és mégis, mégis, mégis remete volt.

Járt a munkásokhoz, járt a szántókhoz,
járt menyegzőbe, temetésre, tengerihántókhoz,
ragyogott szeme, ha harmonika szólt
— és mégis, mégis, mégis remete volt.

Nem volt rejtély, titok: mindenki megnézte,
mindenki szerette, mindenki becézte,
meleg, virágos volt, nem suta holt
— és mégis, mégis, mégis remete volt.

Nézte, szagolta, ízlelte, tapogatta
a százszínű, százízű, százhangú világot s hallgatta,
tudta mit árul ezer emberi szív, ezer emberi bolt
— és mégis, mégis, mégis remete volt.

Lakott Berlinben, Budapesten, gazdagban, páriában,
lakott Erdélyben, erdőben, Pálban, Gyulában, Máriában,
ezerhúrú hárfája ezreknek szólt
— és mégis, mégis, mégis remete volt.

Ölelni akarta ezer édes inda,
de üvegbura védte, üveglegennda,
átlátszó magánya mindig ráhajolt
— és mégis, mégis, mégis remete volt.

(Felvidék.)

MÉCS LÁSZLÓ.